

МІЖРЕГІОНАЛЬНА АКАДЕМІЯ УПРАВЛІННЯ ПЕРСОНАЛОМ
ГО “ВСЕУКРАЇНСЬКА АСАМБЛЕЯ ДОКТОРІВ НАУК
З ДЕРЖАВНОГО УПРАВЛІННЯ”
МІЖНАРОДНА КАДРОВА АКАДЕМІЯ
UNIVERSIDAD CENTRAL DEL ECUADOR
UNIVERSIDAD TECNOLÓGICA ISRAEL (REPÚBLICA DE ECUADOR)
“ANANIA SHIRAKATSI” UNIVERSITY OF INTERNATIONAL RELATION (ARMENIA)

ПРОБЛЕМИ МОДЕРНІЗАЦІЇ УКРАЇНИ

Випуск 8

Матеріали

*Міжнародної науково-практичної конференції
присвяченої 30-річчю МАУП*

*“Актуальні проблеми модернізації
недержавного сектору освіти в Україні
у контексті світових тенденцій і національної практики”*

м. Київ, МАУП, 11 квітня 2019 р.

Київ
ДП “Видавничий дім “Персонал”
2019

*Схвалено Вченою радою Міжрегіональної Академії управління персоналом
(протокол № 3 від 27.03.19)*

Редакційна колегія:

М. Н. Курко (голова), д-р юрид. наук, проф.;
Є. О. Романенко (заступник голови), д-р наук з держ. упр., проф.;
А. А. Ігнатченко (відповідальний редактор), канд. техн. наук;
І. П. Бідзюра, д-р політ. наук, проф.;
В. М. Воронін, д-р іст. наук;
М. Ф. Головатий, д-р політ. наук, проф.;
А. М. Кислий, д-р юрид. наук., проф.;
О. Л. Фещенко, канд. екон. наук, доц.;
Л. В. Янюк (виконавчий редактор)

*Матеріали подано в авторській редакції.
Відповідальність за зміст та орфографію матеріалів несуть автори.*

Проблеми модернізації України : [зб. наук. пр.] / МАУП. — К.: ДП
“Видавничий дім “Персонал”, 2008 —

С76 Вип. 8: Матеріали Міжнар. наук. конф. “Актуальні проблеми модернізації недержавного сектору освіти в Україні у контексті світових тенденцій і національної практики”, 11 квітня 2019 р. / редкол. : М. Н. Курко (голова) [та ін.]. — 2019. — 460 с. : іл. — Бібліогр. у кінці ст.

У пропонованому збірнику подано тези учасників науково-практичних конференцій з проблематики широкого кола аспектів процесу системної модернізації України.

Для науковців, громадсько-політичних діячів, студентів, а також усіх, хто цікавиться розвитком Української держави і світовим досвідом проведення модернізаційних процесів.

ББК 63.3(4УКР)я43+67.9(4УКР)301я43

Угоднікова О. І.

Механізми державного регулювання недержавної освіти при підготовці фахівців у галузі туризму та готельно-ресторанного господарства 114

Колтаков В. М., Колесник Л. О.

Відсутність стратегії модернізації недержавної освіти України як проблема..... 116

Пальм Н. Д.

Стан та розвиток недержавної вищої освіти в Україні..... 119

Шантырь Е. Е., Кривонос А. А.

Актуальные социально-психологические аспекты негосударственного образования в Украине..... 121

Лісовська Ю. П.

Законодавче забезпечення сучасної геодинаміки в інноваційному кіберпросторі: системний метод аерокосмічного моніторингу 125

Веклич В. О.

Зміна концепції вищих навчальних закладів України приватної форми власності за сучасних умов 128

Кузнецова Ю. В.

Інноваційна діяльність недержавних закладів вищої освіти як фактор забезпечення високої якості підготовки фахівців 131

Яровой Т. С.

Реалізація інтересів недержавних закладів вищої освіти України: цивілізоване лобіювання як єдина альтернатива корупції..... 134

Найдьонов І. М.

Місце і роль недержавних ВНЗ у наданні освітніх послуг 136

Morales G. P.

Educational non-governmental sector: a cross-sectional study of the educational system of minority leagues Ukraine and Ecuador: politicals, laws and organizational principles of operating management 139

Коцюк В. Д., Коцюк Н. В.

Співвідношення державних та недержавних закладів вищої освіти в країнах Європи..... 143

Remache A. P., Celi S. F.

El uso de internet para la gestión universitaria 146

Jurado Pruna F. X.

Las microempresas y su relación con las tecnologías de Información 149

Carrera J. F.

Globalization, culture and changes in higher education Institutions 154

Monteros E. R.

El papel de la enseñanza artística (música) en el diseño curricular en la enseñanza de nivel básico y medio en países con sociedades de conocimiento emergentes 159

Головач Н. В.

Організація профорієнтаційних послуг у недержавних закладах вищої освіти 163

ВІДСУТНІСТЬ СТРАТЕГІЇ МОДЕРНІЗАЦІЇ НЕДЕРЖАВНОЇ ОСВІТИ УКРАЇНИ ЯК ПРОБЛЕМА

Модернізувати [фр. *modrniser* — сучасний] — робити сучасним, змінювати відповідно вимогам сучасності, вводячи різні удосконалення,... [15, 388]. Отже ми повинні говорити про введення різних удосконалень в модернізацію недержавної освіти країни. Проблема — складне теоретичне або практичне питання, яке потребує рішення, вивчення [16, 464].

Проблемою називається усвідомлене протиріччя між наявним знанням і непізнаною частиною предмета на дозвіл якого спрямована діяльність. [7, 201]. Проблема (по Ю. В. Громико) — це спосіб виявлення і фіксація відсутності в мисленні розумових засобів досягнення поставленої мети [5, 14]. Виходячи з логіки філософського розуміння проблеми, якщо вона є, то ще не пізнана, а психологи її бачать в засобах розумової діяльності. Отже, проблема в “головах” у людей в їх розумінні, що склалися труднощі в системі освіти.

Виходячи із філософського розуміння загального і одиничного виділимо загальні проблеми теорії і практики і приватні, властиві стратегічному управлінню освітою в Україні. До загальних віднесемо проблеми, які склалися в методології науки. Одну з причин несприятливого положення в що склалося в стратегічному управлінні освітою в Україні бачиться в тому, що наука виявилася безпорадною в прогнозах і практичних рекомендаціях по перетворенню системи освіти. Однією з головних причин безпорадності науки, несприйнятливості можновладців до наукових рекомендацій, на думку ряду вчених, є неблагополуччя в існуючій методології науки [11–13]. Причина на думку спеціалістів [1; 11; 13] в заміні гносеології епістемологією, що призвело до “епістемологічного анархізму”. В силу цього методологія науки перестала вивчати основну проблему гносеології (проблему співвіднесення знань і дійсності), а приступила до аналізу системи знань. Раніше гносеологія вивчала процеси пізнання, об’єкт-суб’єктні відносини в науці, і займалась аналізом адекватності знань реальним явищам (проблемою істинності знань). Вважалося, що наука, або знання про дійсність, розвиваються поступально, все більше і більше збільшуючись в об’ємі, і все більш адекватно відображають реальність чи дійсність. Епістемологія ж вивчає не об’єкт-суб’єктні відносини, а лише структуру знань [11;12]. При заміні гносеології на епістемологію наука формалізується, відривається від дійсності, а методологія підтверджує або ні правильність її побудови [1;9;12]. Наука перестала займатися адекватністю наукових знань реальним явищам. Внаслідок цього наука в найбільш важливих для людей сферах життя — суспільних відносинах перетворилася в наукоподібність ті зімкнулась з античною софістикою [14], яка не відділяє істину від брехні. Сьогодні наука багато в чому займається дезінформацією. Сьогодні методологія науки достатньо добре обслуговує прикладні науки, та погано — науки суспільні. Це найбільш важливі для людей області знань [2], менеджменту знань. Ремісницький рівень знань ще Аристотель називав рівнем знань

рабів [2]. Однак він вигідний і сучасним “рабовласникам”, що маніпулюють свідомістю сучасних “рабів” за допомогою грошей, яким субсидіюють відповідні “наукові” дослідження, купують ЗМІ та політичні партії [11,8]. Існуюче неблагополуччя в методології науки призвело до її відриву від гносеології — науки про пізнання в цілому, яка включає, окрім наукового знання, побутові, релігійні ті філософські знання [11,9]. Від самого початку ціль у методології науки і гносеології була одна — відділити науку від думок, або істину від брехні [4;13;14]. Тобто предмет методології науки є спільним для всіх наук, а гносеології — для всіх знань в цілому. З’явилися свої методології в кожній із наукових дисциплін і для кожного методологічного підходу [17].

Друга важлива проблема укладена в питанні можливості стратегічного управління модернізацією системи освіти України при відсутності проекту стратегічного розвитку країни. У нас є стратегія розвитку України? Якщо її немає — більш загальної, то, як можна здійснювати прогнози по приватним, залежним компонентам (функціональним) стратегіям, як можна розробити і реалізувати стратегію модернізації недержавної освіти в Україні?

Чому ні? Хіба наш ринок цього не потребує, тобто немає потреби в стратегічному управлінні? Однак сьогодні всім відомо, що великими і складними системами можна ефективно керувати, при реалізації стратегічних проектів тільки стратегічно. Другою основною причиною може бути відсутність в країні стратегів, здатних розробляти та реалізовувати стратегії на рівні державних систем. Та по-третє якщо, щось не робиться, то, відповідно, це комусь потрібно.

Зараз вже всім відомо, що якщо у вас немає своєї стратегії, то ви дієте в рамках чужої стратегії. Україна керується стратегічно Заходом, якому не потрібна конкурентна країна на спільному ринку. Особливістю реалізації стратегічної функції в суспільстві, як показують дослідження, є те, що зрозуміти її форми та зміст можуть тільки ті у кого розвинене стратегічне мислення. Як підтверджує аналіз практики люди які не володіють стратегічним мисленням не тільки не можуть розробляти та реалізовувати стратегії, але і зрозуміти не можуть, що це таке [10]. Сьогодні існує протиріччя між вимогами, об’єктивно ставляться до мислення керівників їх діяльністю, та можливостями системи підготовки і перепідготовки задовольнити ці вимоги [6]. Протиріччя виникло в силу того, що в сучасних умовах навчання керівників повинно бути розвиваючим, але існуючі форми і методи навчання цього не дозволяють.

Головна особливість цього типу мислення в тому, що воно базується на теоретичних поняттях, “чистому мисленні” змістом яких на відміну від життєвських понять (емпіричних уявлень) є не наявне буття, а буття опосередковане, рефлексоване, істотне. Ці поняття одночасно виступають і як форма відображення матеріального об’єкта, і як засіб його уявного відтворення, тобто як особливі розумові дії. На їх основі повинен будуватися всякий уявний експеримент, який моделює розвиток системи [6; 9]. З іншої сторони, дані емпіричних досліджень показують, що розвинута здатність абстрактного аналізу і стратегічного планування — найбільш характерні якості керівників найвищої кваліфікації [3; 9].

Однак, проблема і в іншому, її сформували нобелівські лауреати Дж. Акерлофа, М. Спенса, Дж. Стігліца: “кваліфікований попит” на стратегів, що мають специфічні особливості, на ринку праці зможе пред’явити тільки “кваліфікований покупець” [8]. Отже, сучасний “стратегічний” ринок потребує стратегічної підготовки від всіх, хто на нього виходить.

Наші намагання впровадити в Україні підготовку управлінців, що стратегічно мислять не вдаються. Причина в тому, що у нас немає своєї стратегії модернізації системи освіти.

1. Алі-Заде Огляд "Межі науки: о можливість альтернативних моделей пізнання". — М.: ІНІОН АН СССР, 1991. — 48 с.
2. Аристотель. Політика // Соч., т. 4. М.: Думка, 1984. — Ст. 375-644.
3. Анісімов О. С. Педагогічна акмеологія: загальна та управлінська. Мінськ: "Технопринт", 2002. — 787 с.
4. Бекон. Ф. Велике відновлення наук // Соч., т. 1. М.: Думка, 1971. — Ст. 57—546.
5. Громико Ю. В. Метопрдмет "Проблема". — М.: "Пайдейя", 1998. — 332 с.
6. Давидов В. В., Лазарєв В. С., Неверкович В. С. До проблеми вдосконалення методів підготовки керівників // Психологічний журнал. — 1989. — Т. 10, № 1. — Ст. 32—41.
7. Діалектика процесу пізнання, кн. 3. — М.: МГУ, 1985. — 367 с.
8. Канеман Д. "Відображення обмеженої раціональності: перспективи дослідження інтуїтивного судження і вибору" // Світова економічна думка: лекції нобелівських лауреатів. — М. 2005 — Т. 5, кн. 2. — 812 с.
9. Колпаков В. М., Дмитренко Г. А. Стратегічний кадровий менеджмент. — К.: МАУП, 2005. — 744 с.
10. Колпаков В. М. Концептуально-технологічні основи розвитку стратегічного мислення / Вісник післядипломної освіти: зб. наук. пр. / Ун-т менедж. освіти НАПН України. — К.: Атопол, 2014. — Ст. 62—76.
11. Малиновский Л. Г. Модельно-конструктивне мислення. — М.: Наука, 2003. — 656 с.
12. Новітній філософський словник. Мінськ: вид-во В. М. Скакун, 1998. 896 с.
13. Никифоров О. Л. Філософія науки: історія і методологія. М.: Дім інтел. Книги. 1998. — 276 с.
14. Платон. Софіст // Зб. Твор., т. 2. М.: Думка, 1994. с. 79—420.
15. Сучасний словник іноземних слів.-4-е вид., стер. — М.: Рос. мов, 2001. — 720 с.
16. Словник російської мови (в чотирьох томах) т. 3. — М.: Російська мова, 1988. — 749 с.
17. Щедровицький Г. П. Вибрані праці. — М.: Шк. культ. політ., 1995. — 759 с.